

A szombati tanácsülésen foglalkoztak az árvízvédelemmel és egy állandó bizottságot alakítottak a következőkből: Elnök: dr. Somogyi Szilveszter polgármester, helyettes elnök: Bokor Pál h. polgármester, előadó: Berzenczey Domokos főmérnök, Jegyző: Biró Benő h. főmérnök, Bizottsági tagok: a francia parancsnokság és a magyar utász-asztály kikiindítottai, továbbá: Nagy Gyula osztálytanácsos, Dragodán Pál műszaki tanácsos, Reök Iván igazgató-főmérnök, Tirtsch Béla őrnagy, karhatalmi parancsnok, Simák Ferenc városi osztálymérnök, dr. Turóczy Mihály főügyész, Scultéty Sándor főszámvévő, dr. Szakács József uradalmi ügyész,

dr. Borbóla rendőrkapitány, Vajas József és Korom Mihály gazdák.

Ugy volt, hogy az árvízvédelmi bizottság szombaton délután tartja első ülését, de a tagokat erre a határidőre összehívni még nem lehetett.

A védőgátaknál állandóan őrség figyel s az ármentesítő társulatok folytonos készenlétben vannak. További áradástól még tartanak, Nagy baj, hogy sem a Tisza felső folyásának, sem mellékfolyóinak áradásáról semmiféle jelentés sem érkezik. A szombati megnyílt idő remélhetővé teszi, hogy az esőzések országosan megszűnnek.

Marinkovics Rezső öngyilkos lett.

(Saját tudósítónktól.) Marinkovics Rezső honvédszázados, aki a háború ideje alatt az orosz harctéren elvesztette az egyik szemvilágát és félszemmel is tovább küzdött a különböző harctereken, szombat reggel a közúti hídon öngyilkosságot követett el. Leült a hid párkányzatára, revolverével fejébe lőtt és nyomban beledobta magát a Tisza hullámaiba. A víz egyre dagadó árja elsodorta a vitéz századost, akinek holttestére még nem bukkantak rá.

Egy hét óta a családja és baráti köre észrevette, hogy Marinkovics rendkívül nyugtalan, ideges, alig nyult ételhez és álmátlan-ság gyötörte. Környezete és barátai aggódva szemléltek állandó nyugtalanságát, levertségét és egyre faggatták, hogy mi az oka szótlanosságának? Alig érthető hangon válaszolt:

— Meggyanusítottak, rágalmakat szórnak rám, a katonára, aki sosem akartam más lenni, mint katona. Nem tudom elviselni ezt az állapotot.

A családja vigasztalta, hogy sose törődjék a rágalmakkal, amik nem érinthetik az ő tiszta, egyenes jellemét. De Marinkovics nap-nap után idegesebb és buskomorabb lett és az öngyilkosság gondolatával foglalkozott. Csütörtökön akarta végzetes tettet elkövetni, amiben azonban felesége, akit rajongásig szeretett, megakadályozta.

Szombaton korán reggel eltávozott lakásáról. Felesége, aki gyöngékedett, 8 óra felé észrevette, hogy az úra otthon hagyta a gyűrűjét, az óráját és a pénztárcáját. Rosszat sejtett és Magdus leányát elküldte hazulról, hogy nézzen a mostohaapja után. A fiatal leány ösztönszerűen a hid felé ment, ahol a feljárónál csomóba verődve álltak emberek,

akik a Tisza vizét nézték és ujjal mutatták a helyet, ahol Marinkovics elmerült.

— Mi történt? — kérdezte izgatott hangon a remegő kislány.

— Fejbelőtte magát egy katonatiszt és belevetette magát a Tiszába.

— Százados és félszemű? — kérdezte lázasan a kislány, akinek szemei már megteltek könnyel.

Az emberek igent intettek, mire a szerencsétlen kisleány a fejéhez kapott és szivszaggató hangon kiabálta:

— Az én apukám, az én jó apám!

Az öngyilkosságról Hoffmann Ignác malomtulajdonos értesült első ízben, akinek Marinkovics levelét 8 óra tájban kézbesítették. Az öngyilkos százados, mielőtt végzetes tettet elkövette, ceruzával három oldalas levelet írt, amelyben bejelentette öngyilkosságát. A levél a következő:

Kedves jó Náci Bátyám!

Végzetes tette szánom el magam, amidőn soraim olvasod, már nem vagyok az élők sorában.

Beteg idegzetem oly nagy mértékben erőltetett meg, hogy a további esetleges szenvedéseket nem bírnám el. Utolsó nagy kérésem Hozzád: vedd pártfogásodba az enyéimet, kiméletesen tudasd velük és mondd el nekik, hogy szerelmem sokkal nagyobb, mint hogy szegységet hozzak rájuk.

Bűnöm az, hogy az amugy is gyenge akaratérőmmel nem tudtam rendelkezni és látszólag úgy tűnök fel, mint a többi gyalázatos. Esküszöm neked, hogy semmi piszkos dologban nem vettem részt és amit tettem, jóhiszeműleg csináltam. Mondd meg az én drága szeretett feleségemnek, hogy utolsó sóhajom is hozzá száll.

Végzetes szándékom: a hid korlátján főbelőni magam és a Tiszába esni. Eljetelek boldogul. Isten veletek.

Reggel 7 óra.

Rudi.

Amikor Hoffmann Ignác megkapta a levelet, azonnal a rendőrségre sietett, családjának tagjai pedig Marinkovicsnéét keresték fel, aki izgatottan várta kis leánya hirhozását, hogy hol találta meg a mostohaapját. A kisleány félkilenc felé kisírt szemmel állított haza és görcsös zokogás között mondta el a katasztrófát.

Marinkovics százados miután megborotválkozott, pár perccel hét után azzal a kijelentéssel távozott el, hogy bemegy a 46-os kaszárnnyába. Az uton egy hordárnak két levelet adott át, amelyek közül az egyik Hoffmann Ignácnak, a másik parancsnokához: Dindorfer alezredeshez volt címezve. Amikor a levelek elküldését elintézte, a hid felé igyekezett, ahol már — betivásáros nap lévén — nagy volt a forgalom. Egy pár percig le és alá sétált a hídon, majd felugrott a lámpaoszlop kóparkányára, zsebéből kirántotta revolverét és a fejébe lőtt. Utána nyomban belesett a Tiszába, amelynek árja elragadta. Emberek, akik a hídon álltak, látták, hogy a víz egyszer felvetette, de csak egy pillanatra, ami után végleg elmerült. Csónakkal mentek az elmerülés irányában, de a holttestre nem találtak rá.

A szomorú véget ért százados esetét teljes részvétellel tárgyalták a városban, ahol úgy ismerték Marinkovics Rezsőt, mint egyenes jellemű embert, tiszta karaktert és vitéz katonát. Több kitüntetést szerzett a véres háború ideje alatt és nemcsak felebbvalói méltányolták, de a legénység is, amely a legteljesebb szeretettel vette körül.

Üzlet megnyitás!

Értesitem a t. vevőközönséget, hogy a „Kék csillag” cégtől kiléptem és üzlethelyiség hiányában ideiglenesen **Fischer Izsó kézimunka üzletében Szeged, Kölcsei-utca 10. sz. a.** férfi és női divatrua raktárt rendeztem be, hol áruimat a legjutányosabb árakon árusítom.

Basch Albert.

Kézimunka üzletemben

Szeged, Kölcsei-utca 10 sz. a. sablon minták és famodelek nagyobb mennyiségben kaphatók.

Fischer Izsó.

821

Endre is dekadens volt és ezt igyekeztek rá-
sütni Szomoryra is, aki a novella-irodalom-
ban ép, olyan forradalmi újszerűséggel in-
dult, mint Ady a lírai költészetben.

Szomory a színműírást társadalmi drá-
mákkal kezdte. A polgári elhájasodásban
szenvető, régi, unott problémákon vergődő
társadalmi drámák után meglepetést keltett
ez az író, új témáival, friss egyéni hangjával.
Szomory nem tett koncessziókat a szinpa-
dnak, a verbeli író göggyével fitymálta le a drá-
maírás szerkezeti szabályait, amelyek nélkül
pedig nincs tartós színházi siker. A drámáin
keresztül is fokozni tudta azonban az érdeklő-
dést személye és irodalmi működése iránt.

Szomoryt nehéz volna összehasonlítani
más magyar íróval. Egészen külön helyet
foglalt el irodalmunkban s az idők távlatá-
ban, úgy vélem, ki fog emelkedni kortársai
közül. Az bizonyos, hogy Szomory ma a leg-
egyéni tehetségű s talán leggazdagabb nyu-
gati kulturájú írónk, a Harry Russel Dorsan
szépségben és erőben minden képeletet felül-
muló harltéri leveleinek halhatatlan írója.

Zseniális művésze a pazar pompájú nyelv-
nek. A szavak a drágakő csiszoltságával
csillognak a tollában. És mindig egyéni a
hangja, a drámáiban is. Molnár Ferenc
szinpadunk másik nagy lírikusa, mint éles

megfigyelő, Pest nyelvében beszél, Szomory a
színműiben is, hangban és szavakban mindig
önmagát adja.

Szomorynak, akinek az írásai olyannyi-
ra dekoratív hatásúak, színes pompájúak, el-
kellett érkeznie a történelmi drámához. Fes-
tői szépségű, meleg ragyogású képei, odave-
tett, pompás színfoltjai — emlékezzünk csak
a Mária Antónia megkapó színfoltjaira, —
a történelmi dráma stílusos keretében ér-
vényesülnek igazán teljes pompájukban.

A Habsburgok szinpadí költője Szomory.
Első történelmi drámája, a „Nagyasszony”
után a szerencsétlen szőke habsburgi király-
asszony tragédiája következett a francia for-
radalom lángoló szinpadán s utolsó a triló-
giában II. József, amely Szomorynak kétség-
kívül legkiválóbb darabja. — annak ellenére,
hogy az Akadémia a Vojnich-díjra érdemes-
nek találta. Merész lendületű, izgalmas érde-
kességű darab, nemcsak eszékmenyénél, ha-
nem stílusánál fogva is. Gyönyörű erőpróbája
ez a színmű egy zseni rendkívüli tudásának.

II. József nem a titkos kalandok királya
volt, — e dráma sem királyidill. Ennek a
császárnak nem volt ideje könnyű szórako-
zásokra szabad perceit a művészetnek szentel-
te. Szerette Mozartot, jobban, mint más
császárok akár egy jó szívat. Roppant so-

kat dolgozott, mint a legtelkiismeretesebb hi-
vatalnok. Sietnie kellett, csak harminckilenc
éves korában került a trónra és sok terve,
vágya volt s mindent-mindent megakart va-
lósítani. Sokat küzdött, harcolt s végül el-
bukott, megsemmisültek a tervai, az álmai.
Élete tragikum, hogy neki, aki gögös daccal
szegzett homlokot mindennek, megalázkodva
s letörve egyetlen tollvonással kellett ledön-
tenie mindent, amit vére verejtékével alko-
tott.

Nem maradt belőle más, mint egy bá-
gyadt gesztus, egy fáradt pillantás, mellyel
— a tulsó part felé közeledve — bucsuzott egy
nőtől, akit szeretett, akiért többször kinyuj-
totta remegő karját, de akinek ajkát soha
nem érinthette.

Mi marad meg az életből... Egy bá-
gyadt gesztus, egy fáradt pillantás, egy
könny, egy mosoly, egy pillanat illúziója.
Vad, elfuló szeretői voltunk ellillant lidé-
tüzeknek, — mondja Szomory — koldusai va-
gyunk életünk ragyogó kincseinek. Minden
emulik s egy-egy emlék máglyája életünknek,
amit odadoztunk lázas hazugságoknak. Ke-
ressünk vigasztalást a művészetben, a művé-
szi élmény örök kincs, felejthetetlen emlék,
éltető illúzió — gördüljön szét hát e füg-
göny!